

Beretn. ang. De Forenede Nationers 14. plenarforsamling.

henvise løsningen af legale spørgsmål til domstolen.

Med hensyn til udenrigsministerforhandlingerne i Genève udtrykte udenrigsminister Undén håb om, at det under de fremtidige drøftelser ville lykkes at finde en løsning, der ville kunne accepteres af alle interesserede parter i Berlin-konflikten. Dette var ønskeligt, selv om løsningen muligvis kun kunne blive af midlertidig karakter.

Det var af største vigtighed, at i det mindste de tre atommagter nåede til en overenskomst om endeligt at afstå fra atomvåbenprøver. Det næste skridt ville være, at de stater, som ikke endnu producerede atomvåben, tilsluttede sig overenskomsten.

Sovjetunionens repræsentant, hr. V. V. Kuznetsov, som især omtalte den russiske nedrustningsplan, talte også om spørgsmålet om fredelig udnyttelse af verdensrummet og beklagede, at sammensætningen af den af 13. plenarforsamling nedsatte ad hoc komité var blevet en sådan, at Sovjet ikke kunne deltage. Da udveksling af tekniske data imidlertid var af umådelig værdi, ville, meddelte den sovjetrussiske repræsentant, Sovjet foreslå indkaldt under FN's auspicer en international konference af videnskabsmænd.

Islands faste repræsentant ved De Forenede Nationer, ambassadør Thor Thors, udtalte bl. a., at Island, som selv havde ledt under koloniforhold, hilste de nye afrikanske stater Ghana og Guinea velkommen i FN, ligesom han med tilfredshed så,

at yderligere fire nye stater i løbet af næste år ville opnå fuld frihed og suverænit.

En stor del af det islandske indlæg drejede sig om den islandsk-britiske tvist om fiskerigrænserne. Hr. Thors oplyste, at den britiske regering havde forsøgt at indbringe spørgsmålet for den internationale domstol, men intet fornuftigt menneske, udtalte han, kunne forvente, at Island i en retssal skulle møde de folk, som retter deres kanoner mod dets landsmænd. Han sluttede sit indlæg med at udtrykke tilfredshed med, at Norges og Danmarks udenrigsministre under generaldebatten havde udtrykt ønske om, at episoder som dem, der havde fundet sted i de islandske farvande, ville blive undgået i fremtiden, og at man ville nå til en løsning af spørgsmålet på den kommende 2. internationale søretskonference.

Finlands faste repræsentant ved De Forenede Nationer, ambassadør *Ralph Enckell*, udtalte, at terminologierne øst og vest kun burde betegne geografiske begreber. Dette var, fortsatte ambassadøren, en national interesse for Finland, som i de sidste 15 år har søgt at værne om sin sikkerhed ved at vinde sin store nabos fortrolighed, opretholde et godt forhold til alle nationer samt ved at opfylde sine indgåede forpligtelser.

Den finske regering havde altid støttet og ville fortsat støtte bestræbelser for at tilvejebringe en nedrustning under tilstrækkelig kontrol.

V. Valg.

I. Valg til sikkerhedsrådet.

(Dagsordenens punkt 15).

Canadas, Japans og Panamas medlemskab af sikkerhedsrådet varede til 31. december 1959, og plenarforsamlingen skulle derfor vælge tre ikke-permanente medlemmer til rådet for en to-årig periode fra 1. januar 1960.

Den 12. oktober 1959 valgtes ved første afstemning Ecuador (77 stemmer) og Ceylon (72 stemmer) til rådet.

Om den tredje ledige plads i rådet holdtes den 12. og 13. oktober i alt 25 afstemninger,

uden at nogen stat fik det krævede to tredjedels flertal, der er 54 stemmer. Polen og Tyrkiet fik det største antal stemmer. Heller ikke senere afstemninger i oktober, november og december måned kunne afgøre valget. Den danske delegation, som under de indledende afstemninger og ud fra principielle grunde stemte for Polens indvalg i rådet, arbejdede sammen med andre delegationer, da sagen efterhånden gik i hårdknude, for en løsning, således at Polen og Tyrkiet delte to års perioden mellem sig. Denne tanke sejrede til slut.